

til den Mand, som er designeret til Kommandant i Nyboder. Sagen er faktisk den, at da den nuværende Kommandant, som skal aftræde, tiltraadte Posten, bevilgedes der ham et Tillæg med den bestemte Tilføielse, at det var et personligt Tillæg, det er ganske sikkert. Naar man nu imidlertid vil sammenligne Kommandantposten i Nyboder med Hærens Kasernekommandantposter, vil man se, at de 3 eller 4 Kasernekommandanter, der findes her i Landet, ere affædigede Officerer, der altsaa have mistet $\frac{1}{3}$ af deres Lønning som faste Officerer. De ere derfor lønede med et Tillæg af 600 Kr. og fri Bolig, og det er det Samme, som her er foreslaaet for Kommandanten i Nyboder. Der er altsaa i Regtelsen ikke nogen Analogi med Hæren, og der er heller ikke nogen Analogi med Hensyn til, hvad det ærede Medlem hittede om Kommandanten i Kjøbenhavn. Kommandanten i Kjøbenhavn faar ikke Friholig, og der er kun tilstaaet ham 300 Kr. i personligt Tillæg; men man maa erindre, at han har sin fulde Gage, at han staar i Linien og har sølgelig 50 pCt. højere Lønning end den affædigede Officer, som er designeret til at være Kommandant i Nyboder. Det ærede Medlem ser, at, skal man drage nogen Analogi herfra, er det vanskeligt at forstaa, at det foreslaaede Tilskud skal negtes. Sagen er jo saare ubetydelig; men jeg synes, at jeg skylder at give disse Oplysninger, og jeg skal dertil kun videre føie, at man maa erindre, at den Friholig, der gives, er af den Betskaffenhed, at den paafører større Udgifter til Tjenestehold og Dignende. Man maa endvidere erindre, at Kommandanten i Nyboder kan ikke saaledes som en anden afstediget Officer gaa i civile Klæder, han skal være i Uniform, og man maa huske paa, at han har et temmelig umfangrigt Arbeide, et større Arbeide end en almindelig Kasernekommandant, idet han tillige er Politimester for en Befolkning paa 4,200 Mennesker, og endelig har han hele Tilhænet med det ham underlagte Mandskab, hvad en Kommandant ved en Kaserne er fritaget for, idet det ligger under den militære Ledelse og Styrkelse af dem, der kommandere Soldaterne i Kaserne.

Formanden: Det 4de Medlem for 1ste Kred (Magen) begjærede Ordet før under det Foredrag, vi hørte af det 3de Medlem for 1ste Kred (Th. Nielsen). Jeg antager, at det nærmest er for enkelte korte Bemærkninger i Anledning af Foredraget, og i saa Fald vil jeg kunne give Ordet til det ærede Medlem udenfor Ordenen, skjøndt jeg ellers føler mig bunden ved denne. Jeg hen-

stiller iøvrigt, om det vilde være rigtigt at komme altfor dybt ind paa denne Materie om det private Initiativs Betydning lige overfor foreløbige Love; det var netop, da Bemærkningen om dette Emne faldt, at Ordet blev begjæret, men det er et Emne, som ikke saadan lader sig klare til en almindelig Forstaaelse, hvorom Alle kunne blive enige; Meningerne staa dertil for bestemt imod hinanden, og navnlig efter videnskabelige Skrifter kan det ikke udtømmende drøftes; jeg vil derfor henstille, ikke at gaa for vidt ind paa dette Punkt. Iøvrigt overlader jeg selvfølgelig roligt til det ærede Medlems egen Skjønsomhed, hvilke Grændser han vil drage.

Magen: Jeg kan saa meget mere holde mig den høitærede Formands Udtalelse efterrettelig, som der jo ingen Anledning er til at komme dybt ind paa Spørgsmaalet. Jeg har fremhævet og dokumenteret af Rigsdagstidenden, hvorledes man opfatter Forholdet i det andet Thing, og hvilke Konsekvenser det maa medføre paa den praktiske Politiks Omraade. Jeg har ikke set eller hørt, at det ærede Medlem har modsagt mine Udtalelser i saa Henseende, saa der er ingen Anledning til at komme dybere ind paa det. Hvad mine egne Udtalelser angaar, takker jeg det ærede Medlem, fordi han har gjort sig den Uleilighed og mig den Ære at læse mine Skrifter, men jeg maa tilføie, at jeg kun har udtalt mig for det private Initiativ med den bestemte Begrændsning, at Regjeringen undlod eller forsøgte at fremlægge Loven, en Begrændsning, som man netop har tilfidsat ved den praktiske Brug deraf. Iøvrigt er jeg ganske enig i, at det ikke er noget Parti, der skal afgjøre dette Forhold; vi skulle ikke sætte os paa Dommerstolene; det skal være Domstolene, som have det Kald. Men det er netop ogsaa kun det, vi sige. Vi henviser til, hvad Landets Højesteret har afgjort i saa Henseende, det er dens Afgjørelse, vi høre os for, medens det ærede Medlem henviser til en eller anden Udvalgsbetænkning, som jeg egentlig ikke kan se, med hvilken Føie man vil stille op som Norm for den rette Opfattelse her i Landet. Kunde vi enes om at høre os under Domstolenes Afgjørelse, vilde der være Meget vundet. Hvad iøvrigt angaar det Punkt, som det ærede Medlem fremhævede om den konstitutionelle Ret til at votere over foreløbige Love, vil jeg blot minde om, at har det andet Thing en saadan Ret, maatte dette Thing vel ogsaa have den, og vi have aldrig haft Leilighed til at votere over foreløbige Finantslove, saa længe de have eksisteret. Jeg finder mig foranlediget til at fremhæve, at hvad der er konstitutio-